

VASUL FANTOMĂ

de J. Chr. v. Zedlitz.

Suflă vântul. Nori aleargă,
 Și pe cer nu-i nicio stea.
 Printre valuri spumegânde
 Taie drum corabia;
 Vasu-l poartă o fantomă
 În nebuna goan' a lui;
 Nu-l opresc stânci și furtune,
 Niciun om pe dânsul nu-i.

Unde valul mării tace,
 E un petec de pământ;
 Urc' o stâncă solitară,
 Pân' l'al norilor veșmânt;
 Nu-i un fir de iarb' acolo,
 Nici vre-un cuib de păsăret,
 Vulturi trec doar prin văzduburi,
 Cu ochi de anahoret.

E-un mormânt de rege-acolo,
 În pustiu, ne'mprejmuit,
 Sabia-i, capela, scepstrul
 Pe cosciug stau neclintit;
 Nimenea în jur nu spune
 Vre o vorbă mortului;
 Ochiu de om nu vede cripta
 Părăsit' a regelui!

Și oricât se schimbă anii,
 El stă colo, nemișcat,
 Numai când Florar e 'n noaptea
 Cincea, sare, înviat, —
 Noaptea când s'a dus din viață
 Sufletu-i cu-al tihnei dor, —
 Și-atunci capătă ființă,
 Pleacă 'n lumea viilor.

Și un vas la țerm așteaptă
 Cu umflata pânze 'n vânt.
 Fălfâie un steag de-asupra
 Cu albine pe-un alb sfânt;
 Și pornește 'n grabă vasul, —
 Pasăre pornită 'n zbor;
 N'are marinar, nici cârmă,
 Doar aripa pânzelor.

Umbra regelui se vede
 Pe copert' alătura
 Și, ca valu'i saltă pieptul,
 Ochii prind luciri de stea.
 La un țerm se-oprește vasul,
 Brațe 'nînde țermului;
 Sufletu-i zbucesște 'n chiot,
 Vede țara, țara lui!

Și coboară pe pământul
 Ce-al lui pas l-a cunoscut;
 Țermul tremură supt pasul
 Celuia de mult pierdut;
 Cată 'n van cetatea veche
 Și poporul stăpânit,
 Care, cât a fost supt soare,
 Ca un val l-a 'nvăluit.

Cat' un tron cazut în țândări,
 Pe care l-a înălțat,
 Lumea care înaintea-i
 Ca o pată s'arătat;
 Cat' un copil drag, pe care-l
 Hărăzi moștenitor,
 Dar e dusă moștenirea-i
 Și-al lui nume din popor.

„Unde e copilul care
 Cu coroana-mi s'a jucat?;
 Unde-s zilele acele
 Când în brațe l-am purtat?
 Și soția-mi și copilul,
 Lumea 'ntreagă mi s'a stins;
 Stă pe jilțul meu azi sclavul,
 Regele e-un sclav, invins!“

Trad. de I. Const.-Delabaia